

ΤΖΟΥΛΙΑ ΛΥΣΑΝΔΡΙΔΟΥ

22/04/2018

Επικήδειος για την ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΙΟΥΦΤΑ από την Κοντέα

Ιερό χρέος και καθήκον οδήγησαν σήμερα τα βήματα μας εδώ, στην προσφυγική εκκλησία της Αγίας Φωτεινής στο χωριό Κοφίνου. Βρεθήκαμε εδώ για να κατευοδώσουμε την σωρό της μέχρι πρότινος αγνοουμένης Ουρανίας Νικολάου Σιούφτα σαν οι πιο στενοί συγγενείς της.

Η Ουρανία Σιούφτα από την Κοντέα που για μας ήταν μόνο ένα όνομα και μια τραγική φιγούρα μέσα από τις μνήμες του κατεχόμενου χωριού μας, έζησε μόνη και έρημη για πολλά χρόνια μέσα στην φτώχεια και την μιζέρια.

Λέγεται ότι ήταν μια πολύ όμορφη κοπέλα που στις αρχές του περασμένου αιώνα βρέθηκε να παλεύει με τις κακοδαιμονίες του χωριού μόνη χωρίς στενούς συγγενείς. Ήταν ένα από τα πέντε παιδιά του Νικόλα Σιούφτα από την Κοντέα και της Κακουλλούς Σιαμπτάνη από την Άσσια. Ο αδελφός της Λοϊζής πνίγηκε νέος, η αδελφή της Ανδριανού ήταν ανάπηρη και πέθανε ελεύθερη ενώ η αδελφή της Κατερίνα παντρεύτηκε στην Καλοψίδα. Η άλλη αδελφή της Αντζουλού παντρεύτηκε στην πάνω γειτονιά, αλλά πέθανε και αυτή νέα από καρκίνο. Έτσι η Ουρανία έμεινε μόνη και έρημη στο πατρικό σπίτι στηριζόμενη στην βοήθεια των γειτόνων.

Μέσα στην αναμπουμπούλα του πολέμου τον Αύγουστο του 1974 όταν κυνηγημένοι οι γονείς μας άφησαν το αγαπημένο μας χωριό Κοντέα, κανείς δεν σκέφτηκε να ψάξει αυτό το έρημο πλάσμα. Μια παράλειψη που μόνο ο φόβος του πολέμου την δικαιολογεί.

Έμεινε μαζί με άλλους ηλικιωμένους εγκλωβισμένη στο χωριό. Κανείς δεν ήξερε τι απόγινε, όμως λόγω ηλικίας όλοι θεωρήσαμε ότι ήταν νεκρή. Στην έρευνα της επιτροπής για τους αγνοουμένους μια πληροφορία έλεγε για μια σωρό που πετάχθηκε σε ένα ξεροπήγαδο της γειτονιάς της. Έτσι στις 14/05/2009 ανευρέθηκαν τα οστά της τα οποία ταυτοποιήθηκαν με την μέθοδο του DNA.

Η ιατροδικαστική έρευνα έδειξε ότι ο θάνατος προήλθε από σφαίρα Τούρκου στρατιώτη. Ποιος ξέρει τι έγινε. Ίσως μέσα στην παραζάλη του θολωμένου της μυαλού να μην άκουσε ή να μην κατάλαβε ένα πρόσταγμα και τι πιο εύκολο από μια σφαίρα σε ένα αθώο και ανυπεράσπιστο πλάσμα.

Η έκθεση αναφέρει ότι εντοπίστηκε και τάφηκε από άλλους εγκλωβισμένους. Μα στο χωριό δεν υπήρχαν πάρα μόνο κάποιοι γέροι ανήμποροι. Και κάθε άλλο την έθαψαν. Την πέταξαν στο ξεροπήγαδο. Τι πιο απλός τρόπος για να την εξαφανίσουν οι Τούρκοι στρατιώτες.

Τα χρονιά που πέρασαν είναι πάρα πολλά. Τα παιδιά των αδελφών της πέθαναν και αυτά, θαμμένα στην προσφυγιά. Έμειναν τα μακρινά ανίψια σκορπισμένα σε όλη την ελεύθερη Κύπρο.

Αγαπημένη μας γιαγιά,

Η κηδεία σου σήμερα είναι ένα σημαντικό γεγονός για μας. Έγινες αίτια να βρεθούμε και να γνωριστούμε , ψάχνοντας τις κοινές μας ρίζες. Απομακρυσμένα ανίψια, που νιώσαμε την υποχρέωση να γίνουμε ξανά οικογένεια για δικό σου χατίρι, να σμίξουμε τις αναμνήσεις μας και να προσπαθήσουμε να σε φανταστούμε πως ήσουν, αφού ούτε μια φωτογραφία σου δεν μπορέσαμε να βρούμε.

Είναι λες και ήσουν πράγματι ένας μύθος για μας, ένα παραμύθι και σήμερα με την κηδεία σου γινόμαστε μάρτυρες της τραγικής σου ιστορίας, για να σβηστεί το όνομα σου από τον κατάλογο των αγνοουμένων και να γραφτεί στον κατάλογο των μαρτύρων της Τουρκικής εισβολής.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει.